

Arrest

nr. 144 179 van 27 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BROCORENS, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 mei 2014 een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 20 november 2014 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing luidt als volgt:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, ... die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

-inschrijvingsfiches Janitor dd. 31.08.2009 en 17.01.2012, rekeninguittreksels op naam van de referentiepersoon (periode 09.2012 t.e.m. 08.2014); kwijting notaris dd. 05.08.2011; schrijven notaris aan de referentiepersoon dd. 02.08.2011; brieven advocaat (periode 2010 t.e.m. 2014) + bewijzen betalingen; kasbewijs betaling maatschappij voor huisvesting dd. 27.06.2014; brieven VAB rijschool + betalingen; reparatiebon op naam van betrokkene dd. 27.05.2014; inschrijvingsformulier bij Encora CVO + betalingsbewijs: uit het geheel van deze documenten blijkt dat de referentiepersoon de voorbije jaren bepaalde kosten op zich genomen heeft (kosten verbonden aan de adoptie van betrokkene, advocatenkosten verbonden aan de ingediende procedures, rijschool, beperkte storting- en van kleine bedragen). Echter, deze beperkte steun, in combinatie met de overige elementen van het dossier, met name het gegeven dat betrokkene in het verleden ook enerzijds tewerkgesteld was en anderzijds leefloon ontving, kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon

-attest OCMW Sint-Niklaas dd. 04.06.2014 waaruit blijkt dat betrokkene sedert 03.04.2013 geen financiële of enige andere steun meer heeft ontvangen

-attest RVA 'evaluatie na 11 maanden beroepsinschakelingstijd' dd. 05.06.2014

Bovendien kan op basis van de voorgelegde elementen kan niet opgemaakt worden of betrokkene al dan niet onvermogen is in zijn land van herkomst. Gezien niet afdoende bewezen is dat betrokkene zelf onvermogen is, is tevens niet afdoende bewezen dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijken tevens de volgende elementen:

Betrokkene komt op 12.02.2008 als niet-begeleide minderjarig in België aan, en vraagt asiel aan. Deze aanvraag wordt negatief afgesloten op 25.03.2010 (arrest RvS). Een volgende asielaanvraag werd eveneens negatief afgesloten op 06.01.2012 (arrest RW).

Op 09.11.2011 dient betrokkene een eerste regularisatieaanvraag volgens artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in; deze wordt onontvankelijk afgesloten op 14.02.2012. Een tweede regularisatieaanvraag 9bis, ingediend op 17.01.2014, is nog lopende.

Nadat betrokkene geadopteerd werd door de referentiepersoon dd. 07.03.2013, overgeschreven in de registers op 30.04.2013, dient hij een eerste aanvraag gezinshereniging in (bijlage 19ter dd. 04.06.2013), welke negatief wordt afgesloten (bijlage 20 dd. 26.11.2013) omwille van het gegeven dat betrokkene niet afdoende bewees ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij in de afgelopen jaren enerzijds geruime tijd tewerkgesteld was (08.08-26.08.2011, 14.10-29.11.2011 en 30.07-06.12.2013), en anderzijds gedurende enkele maanden (oktober 2012-april 2013) een leefloon ontving. Gedurende deze perioden was hij enerzijds ten laste van de staat, anderzijds was hij tewerkgesteld, en kon hij bijgevolg in zijn eigen levensonderhoud voorzien. Uit het evaluatieverslag van de RVA in het kader van de activering van het zoekgedrag naar werk dd. 05.06.2014 blijkt dat hij nog steeds werkbereid is, maar 'dat hij niet meer mag werken. Meneer is geadopteerd en moest aantonen dat hij ten laste staat van zijn ouders. (...) Meneer verklaart sinds december vorig jaar niet meer naar werk te zoeken. Hij toont een attest van immatriculatie (geldig van 22.05.2014 tot 21.11.2014). Meneer verklaart dat ze deze kaart zouden afnemen indien hij zou werken. Telefonische verificatie (...): meneer mag niet werken in het kader van gezinshereniging. Meneer moet 6 maanden ten laste staan van zijn vader (...). Meneer verklaart geen uitkeringen te willen'.

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt, zoals reeds aangehaald, niet afdoende dat hij gedurende de afgelopen jaren ten laste was van de referentiepersoon. Diverse elementen uit het

dossier, zijnde het gegeven dat hij in deze periode deels zelf tewerkgesteld was, en deels een leefloon ontving en bijgevolg ten laste was van de Belgische staat, wijzen op het tegendeel.

Tevens blijkt uit het geheel van het dossier, zowel de eerdere pogingen van betrokkene om verblijfsrecht in België te bekomen via andere kanalen, als de doelbewuste acties van betrokkene sedert begin 2013, zijnde de adoptie door de referentiepersoon, het opnieuw intrekken bij de referentiepersoon dd. 19.04.2013 (met het oog op de eerste aanvraag gezinsshereniging dd. 04.06.2013), en het stopzetten van de tewerkstelling (zie evaluatieverslag RVA) met het oog op zijn lopende procedure gezinsshereniging, dat betrokkene zich sedert begin 2013 moedwillig en artificieel in de positie 'ten laste' heeft geplaatst, met als enige doel het bekomen van een verblijfsrecht in België¹.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinsshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 6, 7, 19 en 20 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en voert hij tevens een beoordelingsfout aan. Hij licht toe:

“4.1.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

6.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking blijkt genoegzaam dat de gemachtigde van de staatssecretaris de motiveringsplicht met de voeten heeft getreden, alsook niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

4.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken weigert aan de verzoeker het verblijfsrecht om de volgende reden:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen, ...’

Artikel 40bis § 2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die ten hunnen laste zijn (...).

Betrokkene heeft op onvoldoende wijze aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- Inschrijvingsfiches Janitor dd. 31.08.2009 en 17.01.2012, rekeninguittreksels op naam van de referentiepersoon (periode 09.2012 t.e.m. 08.2014); kwijting notaris dd. 05.08.2011; schrijven notaris aan de referentiepersoon dd. 02.08.2011; brieven advocaat (periode 2010 t.e.m. 2014) + bewijzen betalingen; kasbewijs betaling maatschappij voor huisvesting dd. 27.06.2014; brieven VAB rijschool + betalingen; reparatiebon op naam van betrokkene dd. 27.05.2014; inschrijvingsformulier bij Encora CVO + betalingsbewijs: uit het geheel van deze documenten blijkt dat de referentiepersoon de voorbije jaren bepaalde kosten op zich genomen heeft (kosten verbonden aan de adoptie van betrokkene, advocatenkosten verbonden aan de ingediende procedures, rijschool, beperkte storting van kleine bedragen). Echter, deze beperkte steun, in combinatie met de overige elementen in het dossier, met name het gegeven dat betrokkene in het verleden ook enerzijds tewerkgesteld was en anderzijds leefloon ontving, kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon

- Attest OCMW Sint-Niklaas dd. 04.06.2014 waaruit blijkt dat betrokkene sedert 03.04.2013 geen financiële of enige andere steun meer heeft ontvangen

- Attest RVA 'evaluatie na 11 maanden beroepsinschakelingsijd' dd. 05.06.2014

Uit het administratieve dossier blijken tevens de volgende elementen:

7.

Betrokkene komt op 12.02.2008 als niet-begeleide minderjarige in België aan, en vraagt asiel aan. Deze aanvraag wordt negatief afgesloten op 25.03.2010 (arrest RvS). Een volgende asielaanvraag werd eveneens negatief afgesloten op 06.01.2012 (arrest RVV).

Op 09.11.2011 dient betrokkene een eerste regularisatieaanvraag volgens artikel 9bis van de wet van 9.12.2010 in; deze wordt onontvankelijk afgesloten op 14.02.2012. Een tweede regularisatieaanvraag 9bis, ingediend op 17.01.2014 is nog lopende.

Nadat betrokkene geadopteerd werd door de referentiepersoon dd. 07.03.2013, overgeschreven in de registers op 30.04.2013, dient hij een eerste aanvraag gezinshereniging in (bijlage 19ter dd. 04.06.2013), welke negatief wordt afgesloten (bijlage 20 dd. 26.11.2013) omwille van het gegeven dat betrokkene niet afdoende bewees ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij in de afgelopen jaren enerzijds geruime tijd tewerkgesteld was (08.08-26.08.2011, 14.10-29.11.2011 en 30.07-06.12.2013), en anderzijds gedurende enkele maanden (oktober 2012 – april 2013) een leefloon ontving. Gedurende deze perioden was hij enerzijds ten laste van de staat, anderzijds was hij tewerkgesteld, en kon hij bijgevolg in zijn eigen levensonderhoud voorzien. Uit het evaluatieverslag van de RVA in het kader van de activering van het zoekgedrag naar werk dd. 05.06.2014 blijkt dat hij nog steeds werkbereid is, maar 'dat hij niet meer mag werken. Meneer is geadopteerd en moest aantonen dat hij ten laste staat van zijn ouders. (...) Meneer verklaart sinds december vorig jaar niet meer naar werk te zoeken. Hij toont een attest van immatriculatie (geldig van 22.05.2014 tot 21.11.2014). Meneer verklaart dat ze deze kaart zouden afnemen indien hij zou werken. Telefonische verificatie (...): meneer mag niet werken in het kader van gezinshereniging. Meneer moet 6 maanden ten laste staan van zijn vader (...). Meneer verklaart geen uitkeringen te willen.'

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt, zoals reeds aangehaald, niet afdoende dat hij gedurende de afgelopen jaren ten laste was van de referentiepersoon. Diverse elementen uit het dossier, zijnde het gegeven dat hij in deze periode deels zelf tewerkgesteld was, en deels een leefloon ontving en bijgevolg ten laste was van de Belgische staat, wijzen op het tegendeel.

Tevens blijkt uit het geheel van het dossier, zowel de eerdere pogingen van betrokkene om verblijfsrecht in België te bekomen via andere kanalen, als de doelbewuste acties van betrokkene sedert begin 2013, zijnde de adoptie door de referentiepersoon, het opnieuw intrekken bij de referentiepersoon dd. 19.04.2013 (met het oog op de eerste aanvraag gezinshereniging dd. 04.06.2013), en het stopzetten van de tewerkstelling (zie evaluatieverslag RVA) met het oog op zijn lopende procedure gezinshereniging, dat betrokkene zich sedert begin 2013 moedwillig en artificieel in de positie 'ten laste' heeft geplaatst, met als enig doel het bekomen van een verblijfsrecht in België.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van de gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. "

- 4.2.1.

Er dient vastgesteld te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de gezinsrealiteit niet ontkent.

Er dient vastgesteld te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet ontkent dat aan de formele voorwaarden voor de gezinshereniging is voldaan.

De weigering wordt ingegeven door de foute en blote bewering “dat betrokkene zich sedert begin 2013 moedwillig en artificieel in de positie ‘ten laste’ heeft geplaatst, met als enig doel het bekomen van een verblijfsrecht in België.”

8.

- 4.2.2.

Gelet op de gezinsrealiteit en het feit dat aan de formele voorwaarden van de gezinshereniging is voldaan, dient de vraag gesteld te worden of de Dienst Vreemdelingenzaken niet onwettelijk handelt.

De Dienst Vreemdelingenzaken sluit op een onredelijke wijze haar ogen voor de specifieke familiale situatie van de verzoeker.

- De verzoeker is de enige zoon van de 80-jarige A. W. (...).

- De heer A. W. (...) heeft de Belgische nationaliteit.

- De heer A. W. (...) heeft zijn ganse leven in België gewoond. Zijn leeftijd laat hem niet toe om naar een ander land te verhuizen teneinde aldaar zijn recht op gezinsleven uit te oefenen.

- De verzoeker woont reeds sinds 2008 onafgebroken in België! Hij is geïntegreerd in de Belgische samenleving.

De verzoeker heeft belangrijke periodes van legaal verblijf gehad en wordt tevens al jaren gedoogd.

- De verzoeker en zijn adoptievader wonen samen. De verzoeker is ten laste van zijn vader.

De beslissing schendt manifest het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

Meer bepaald de artikelen 6, 7 en 19 van dit Handvest zijn geschonden.

Deze artikelen luiden als volgt :

Artikel 6 Het recht op vrijheid en veiligheid Eenieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon.

Artikel 7 De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.

Artikel 19 Bescherming bij verwijdering, uitzetting en uitlevering 1. Collectieve uitzetting is verboden.

2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar, dan wel worden uitgeleverd aan een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.

Artikel 20 Gelijkheid voor de wet Eenieder is gelijk voor de wet.

- 4.2.3.

De verzoeker zal de schendingen concreet maken.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert in de bestreden beslissing dat een zekere artificiële constructie wordt vooropgesteld teneinde verblijfsrecht te bekomen.

9.

Er dient vastgesteld te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg niet ontkent dat aan de formele voorwaarden voor de gezinshereniging is voldaan.

De weigering wordt louter ingegeven door de foute en blote bewering “dat betrokkene zich sedert begin 2013 moedwillig en artificieel in de positie ‘ten laste’ heeft geplaatst, met als enig doel het bekomen van een verblijfsrecht in België.”

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dus dat betrokkene effectief voldoet aan alle voorwaarden opgelegd in het kader van gezinshereniging, inclusief de voorwaarde vermeld in artikel 4bis, §2, eerste lid Vreemdelingenwet met name “die ten hunnen laste zijn”

Toch meent de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker geen recht heeft op verblijfsvergunning, omdat het een artificiële situatie van ‘ten laste’ zou betreffen.

Vooreerst dient hieromtrent opgemerkt te worden dat het geen artificiële situatie betreft.

Verzoeker heeft wel degelijk een ware gezinsband met zijn adoptievader.

Verzoeker woont reeds jaren bij zijn vader en vormen een effectieve gezinscel. Dienst Vreemdelingenzaken kan niet anders dan deze feitelijkheden te erkennen.

- 4.2.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken legt in haar beslissing, naast de wettelijke voorwaarden, een bijkomende vereiste van niet-kunstmatigheid op.

Echter betreft het in casu geen artificiële situatie.

Verder dient opgemerkt te worden dat het geen misdrijf is om een verblijfsrecht te beogen.

Indien dit de enige insteek van een adoptie en gezinshereniging zou zijn, zou er sprake kunnen zijn van een geknutselde, gemaakte en geforceerde situatie, waarbij de intentie van de wet wordt misbruikt.

In casu is dit zeker niet het geval.

Er is wel degelijk sprake van een ware gezinsband en een vader-zoonrelatie.

De gezinssituatie wordt zelfs bevestigd in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 122 799, dd. 22 april 2014.

Door de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden, miskent Dienst Vreemdelingenzaken het effectieve recht op gezin, gewaarborgd in het artikel 8 E.V.R.M. en art 7 van het Handvest

Immers zal de verzoeker nooit al zijn rechten omtrent zijn gezinsleven kunnen uitoefenen.

Zo zal de verzoeker niet de zorg voor zijn vader kunnen dragen of omgekeerd de bijstand van zijn vader genieten, zal verzoeker niet mogen werken en kan hij bijgevolg zijn steentje niet bijdragen in de familie W. (...).

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken ten volle deze gezinsrealiteit dient te erkennen, miskent deze tegelijkertijd de draagwijdte van de gezinsrealiteit op juridisch gebied.

10.

- 4.4.5.

Het kan niet nuttig door de Dienst Vreemdelingenzaken ontkend worden dat er tussen de verzoeker en zijn Belgische adoptievader een werkelijke zoon-vaderrelatie is, die ten volle bewezen is.

Dat de verzoeker een verblijfsrecht beoogt, is evident én niet onrechtmatig aangezien dit een aspect is dat verweven is met zijn gezinsband met zijn adoptievader.

De verzoeker kan naar analogie nuttig verwijzen naar art. 146bis B.W. dat stelt dat een huwelijk niet tot stand gebracht kan worden indien uit een geheel van de omstandigheden blijkt dat dit huwelijk kennelijk niet is gericht op het tot standbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde.

Naar analogie kan duidelijk waargenomen worden dat de verzoeker én zijn adoptievader een werkelijke duurzame levensgemeenschap aangaan.

Een levensgemeenschap is 'verzameling van individuen van verschillende soorten die gezamenlijk in een biotoop leven' of nog 'verzameling van soorten planten en dieren, die functioneel bij elkaar horen' (<http://www.encyclo.nl/begrip/levensgemeenschap>) tot stand te brengen.

Dat een verblijfsrechtelijk voordeel tot stand kan gebracht worden via een procedure gezinshereniging is zelfs in de wet vastgelegd.

Verzoeker is er niet op uit om op valse wijze een verblijfsrecht te bekomen.

Het gaat om een reële situatie gebaseerd op een affectieve band.

De verzoeker draagt officieel de naam W. (...).

Verzoekers adoptievader is een (autochtone) Belg die ondertussen 81 jaar oud is en geen woord Dari of Pashtun kent, en bijgevolg op Afghaanse bodem net als zijn zoon riskeert onderworpen te worden aan een bedreiging of aantasting van zijn leven of fysieke integriteit.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het arrest dd. 22/04/2014 – nr. 122 799 - dat gezien de hoge leeftijd van verzoekers vader en de hierbij gepaard gaande zorg, een tijdelijke scheiding in de weg staan.

"2.13. Gelet op de gevorderde leeftijd van verzoekers Belgische adoptievader kan er worden aangenomen dat er ernstige hinderpalen zijn om het gezinsleven verder te zetten in verzoekers land van herkomst, Afghanistan. Dit ziet ook de verwerende partij ter terechtzitting in. Verzoeker verblijft sedert 2008 in België, in eerste instantie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling en verblijft op het ogenblik van het treffen van de bestreden bijlage 20 reeds vijf jaar in het land, waarvan een niet onaanzienlijk gedeelte op legale wijze, aangezien blijkens de nota van de verwerende partij de Raad van State op 18 december 2012 het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 januari 2012 vernietigde, voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kan gelet op deze specifieke omstandigheden van de zaak die worden uiteengezet in het verzoekschrift, worden aangenomen dat de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, duidt op een disproportionele belangenafweging door verzoekers belangen, namelijk blijven bij en de zorg op zich nemen van zijn 80-jarige adoptievader die geen andere kinderen heeft, ondergeschikt te maken aan de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering, dit door de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs in de hypothese dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied zou inhouden." (vet gedrukt – eigen toevoeging)

(zie arrest RvV, 122 799 in de zaak met nr. 145 631 / II, dd. 22/04/2014)

11.

De artikelen 6, 7, 19 en 20 van het Handvest betreffende de grondrechten stellen duidelijk dat éénieder gelijk is voor de wet en dat er respect dient opgebracht te worden voor het gezinsleven (dat in casu niet betwist wordt) en dat er te allen tijde moet vermeden worden dat een iemand wordt blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

- 4.4.6.

De Dienst Vreemdelingenzaken benadert verzoekers situatie op een oneigenlijke wijze hoewel er formeel voldaan is aan de voorwaarden voor het verblijfsrecht ingevolge gezinshereniging.

De verzoeker wordt niet daadwerkelijk het grondgebied uitgezet maar wordt wel in zijn gezinsleven met zijn vader beknot doordat aan hem het verblijfsrecht wordt geweigerd.

De verzoeker is hierdoor ernstig benadeeld.

- 4.4.7.

De verzoeker heeft een Belgische familienaam en er kan niet ernstig ontkend worden dat hij verwesterd is in die mate dat dit zijn eigen leven in Afghanistan in gevaar brengt.

De verzoeker noemt thans A. W. (...).

Dit is in de Afghaanse gemeenschap geweten.

Verzoekers adoptie door dhr. A. W. (...) kan derhalve een gevaar betekenen voor de verzoeker.

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat er op een onredelijke wijze rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan de gezinssituatie van de verzoeker.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

“Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

Verder is het werkelijk niet te begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing niet nagaat of motiveert of de verzoekers banden in België gezien de gezinsrealiteit niet opwegen tegen zijn banden met zijn thuisland.

De verzoeker dient te benadrukken dat zijn biologische vader en biologische moeder reeds lange tijd geleden gestorven zijn.

12.

Toen de verzoeker twee jaar was, werden zij vermoord.

De verzoeker is grootgebracht door zijn oom, maar zijn oom heeft nimmer een ware vaderfiguur voor de verzoeker geweest.

Op het moment dat de verzoeker als bij toeval de heer A. W. (...) ontmoette op de trein, werd alles anders.

Het klikte dermate goed tussen de verzoeker en de heer A. W. (...) dat er een uitermate hechte band groeide zoals de band tussen vader en zoon.

Een adoptieprocedure heeft deze band geofficialiseerd.

De persartikelen die aan dit verzoekschrift worden gevoegd tonen aan hoe gelukkig vader en zoon zijn!

‘Echt waar, voor mij is Javid als een zoon van mijn eigen vlees en bloed’

‘De suikerbonen staan op tafel en ik heb zelfs geboortekaartjes gekregen. Mijn geluk kan niet op. Ik voel me alsof ik 100 ga worden.’

(stuk 4)

‘De eerste keer dat iemand ap tegen mij zei – ik ben per slot van rekening al tachtig – was een onbeschrijflijk moment.’

‘Ik kan mijn zoon niet meer missen. Ik zou verloren lopen zonder hem. Nu heb ik tenminste een doel in mijn leven. Ik kan me niet beter voelen dan nu.’

(stuk 5)

Het is niet te begrijpen dat de verzoeker wiens enige naaste familielid, zijn vader, de Belgische nationaliteit heeft van de overheid te horen krijgt dat hij geen verblijfsrecht toegekend krijgt hoewel voldaan is aan de formele voorwaarden inzake gezinshereniging.

De beslissing dient derhalve vernietigd te worden.”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig

moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, uit de uiteenzetting van het middel blijkt evenwel dat hij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, nu hij deze inhoudelijk betwist. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.2. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.2.3. Waar verzoeker aanvoert dat hij de zoon van de Belg A.W. is, dat hij sinds 2008 in België verblijft, geïntegreerd is en gedoogd wordt, merkt de Raad op dat dit bespiegelingen zijn die volledig los staan van de eigenlijke motivering van de bestreden beslissing en die derhalve niet van aard zijn de wettigheid ervan aan te tasten. De bestreden beslissing strekt er enkel toe te statueren omtrent de aanvraag die verzoeker indiende als familielid ten laste van de Belg A.W. op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Er werd daarbij niet besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoeker aanvoert dat met het als “artificieel” bestempelen van het ten laste zijn van verzoeker hiermee een voorwaarde toegevoegd wordt aan de wet en dat hiermee voorts niet wordt weerlegd dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd staat dat hij onvoldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Het betreft te dezen slechts een opmerking in fine van de bestreden beslissing. Voorafgaand aan dit besluit wordt op extensieve wijze gemotiveerd dat verzoeker niet aantoonde in het land van herkomst onvermogen te zijn, dat hij in het verleden leefloon ontving en dat hij heeft gewerkt, maar hiermee gestopt is teneinde zijn aanvraag om gezinshereniging met A.W. te doen. Aldus wordt besloten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in het verleden daadwerkelijk ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Dat daarbij wordt besloten dat het ten laste zijn een artificiële constructie is, is wel degelijk pertinent. De Raad acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk. Met het als artificieel bestempelen van de financiële band wordt geen voorwaarde toegevoegd aan de wet, maar wordt eenvoudig gemotiveerd dat de financiële band niet waarachtig of daadwerkelijk is, waardoor deze niet aanvaard kan worden.

Waar verzoeker aanvoert dat de gezinsband met A.W. in wezen niet betwist wordt in de bestreden beslissing, gaat hij voorbij aan het determinerend motief van de bestreden beslissing, met name omdat verzoeker niet voldoende heeft aangetoond dat hij ten laste is van de referentiepersoon. Verzoekers uiteenzetting met betrekking tot de waarachtigheid van de gezinsband kan dan ook niet tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Verzoekers grief met betrekking tot de artikelen 6, 7, 19 en 20 van het Handvest is opgebouwd vanuit de veronderstelling dat hij terug dient te keren naar Afghanistan. Evenwel werd ten aanzien van verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. De bestreden beslissing strekt er enkel toe vast te stellen dat verzoekers verblijfsaanvraag niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden. Hetzelfde geldt met betrekking tot artikel 8 van het EVRM. Aangezien de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, kan er te dezen geen inmenging in het gezinsleven worden vastgesteld in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In de mate het middel verder nog aanstuurt op een feitelijke beoordeling door de Raad, is dit niet ontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT